Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 190. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го ЖОВТНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 6, 1983 No. 190. VOL. XC.

ВІДКРИВСЯ ОСІННІЙ СЕЗОН В УКРАЇНСЬКОМУ ІНСТИТУТІ

Ню Йорк, Н. Й. (УІА). — Понад 50 різних програм — справжній калейдоскоп зацікавлень української громади в Америці — становлять нещодавно відкритий осінній сезон в Українському Інституті Америки.

Серед різноманітних і цікавих подій осіннього календаря — серія викладів Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, симпозіюм і виставка на тему дисидентського руху в Україні, дискусійний панель і огляд Мадридської конференції, зустрічі молодих професіоналістів для теоретичного та практичного вивчення окремих питань, мистецькі виставки, концерти та програми спеціяльно задумані для старших громадян і студентів.

Крім окремих програм, в УІА відбуватиметься повна серія курсів, включно з акредитованими курсами української мови, культури та історії, як також серія викладів та гутірок спрямованих на обслуговування загальногромадських потреб.

Як і раніше, Український Інститут Америки, який міститься в величавому будинку при т.зв. „музейній милі" на розі П'ятої авеню і 79-ої вулиці, гоститиме в своєму приміщенні низку етнічних, громадських та професійних організацій.

Ось кілька важливіших програм цьогорічного осіннього сезону УІА:

- 7-го жовтня — перший з серії дискусійних вечорів для молодших професіоналістів на тему „Роля інвестицій в фінансовому плянуванні".
- 8-го жовтня — чергова зустріч в серії популярних щомісячних роз'яснювальних гутірок про різні види допомоги для старших віком громадян, як наприклад, медичне та соціяльне забезпчення.
- 8-го жовтня — відкриття виставки творів відомого мистця Мирослава Радиша (1910-65), колишнього головного театрального декоратора Львівського Оперного Театру. Виставка триватиме три тижні.
- 8-го жовтня — симпозіюм на тему „Вплив Гельсінкської конференції на стан прав людини в Східній Европі та Совєтському Союзі". В програмі візьмуть участь відомі фахівці з ділянки прав людини, серед них працівники американських державних установ, які були діяльні в гельсінкському процесі.
- 15-го жовтня — офіційне відкриття цьогорічного осіннього сезону УІА, на якому виступить проф. Омелян Пріцак, директор УНІГУ, з доповіддю на тему

(Продоження на ст. 6)

Голова СКР ІСНО виїхав до Південної Америки

Ню Йорк, Н. Й. (ПС ІСНО). — Безпосередньо після участи в Меморіяльній маніфестації і концерті у Вашінгтоні для вшанування пам'яті жертв Великого голоду в Україні, голова Світової Координаційної Ради ІСНО Павло Дорожинський відлетів в кількатижневу подорож до країн Південної Америки. Під час своєї подорожі П. Дорожинський відвідає різні поселення українців у Венесуелі, Бразилії та Аргентині.

Зокрема довші зупинки передбачені для відвідин українських скупчень в Бразилії (Курітіба, Порто Алеґре, Сен Павльо, Ріо-де-Жанейро та інші), де вже поверх 60 років діє найбільша українська організація у Південній Америці Хліборобсько-Освітній Союз (ХОС) та братні організації: Українсько-Бразилійський Клюб, Українська Жіноча Організація, Організація Української Молоді „Клем' та українська фолкльорна група. Центральний осередок для ХОС та братніх організацій знаходиться в Курітібі, провінція Парана.

В Аргентині, крім відвідин різних місцевостей, П. Дорожинський візьме участь у ювілейних святкуваннях для відзначення 50-ліття заснування Українського Товариства „Відродження", що відбудеться в днях 15-го і 16-го жовтня ц.р. в Буенос Айресі.

УНС ЗМЕНШУЄ ВИСОТУ ВКЛАДОК, ЗБІЛЬШУЄ СУМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Джерзі Сити, Н.Дж. — Український Народний Союз, продовжуючи свою традицію постійного вдосконалювання своєї забезпеченевої системи для — в межах федеральних і стейтових законів — найкращої і при цьому найдешевшої служби своїм членам, проголошує поважне зменшення вкладок від нових грамот термінового забезпечення, виданих після 1-го жовтня. З початком цього року УНС як відомо, поважно збільшив суми забезпечення без лікарських оглядин.

Подробиці цих нових забезпеченевих удогіднень для членів УНСоюзу подані в офіційному повідомленні на іншому місці в цьому числі. Для прикладу тільки слід навести, що коли досі член у віці 40 років платив 6.07 дол. річної вкладки від кожних 1,000 долярів термінового забезпечення, то тепер платитиме вже 1.50 менше, отже тільки 4.75 дол. вкладки від кожних 1,000 дол. термінового забезпечення. У місячному відношенні це дослівно тільки центи.

Очевидно, що сьогодні одна тисяча долярів це вже не є жадне забезпечення, але — знову для прикладу — можна навести максимальне забезпечення без лікарських оглядин для особи у віці 40 років. Воно виносить 50,000 долярів. Як уже згадано вище, висоту річної вкладки від 1,000 долярів зменшено на 1.50, себто із дотеперішних 6.07 дол. на 4.75 дол. Отже, від максимально можливої суми забезпечення без лікарських оглядин у такому віці, тобто від забезпечення на суму 50,000 долярів, член тепер платитиме вже тільки 228.50 дол., замість дотеперішніх 303.50 долярів, значить точно 75.00 дол. менше.

„Калькуляції користей для членів із теперішнього обниження вкладок та ранішого збільшення сум забезпеченя без лікарських оглядин можна б продовжувати і всі вони неодмінно доводять до того самого висновку, що все це є не для реклями, але справді для добра членів", — заявив Степан Гавриш, головний організатор УНС, даючи до друку повідомлення Головного Екзекутивного Комітету в цій справі.

Звертається увагу, що до вкладок за забезпечення дораховується ще вплати на т.зв. „Фонди", що виносять 1.80 річно.

Архів УВЕШ передано до УВАН

Ню Йорк, Н. Й. (О.В.). — Останній ректор Української Високої Економічної Школи (УВЕШ) проф. Константин Косенко передав у червні 1983 року до архіву і бібліотеки Української Вільної Академії Наук у ЗСА частину архіву УВЕШ, перевезеного свого часу ще покійним проф. Іваном Замшою з Мюнхену до ЗСА.

Тепер проф. К. Косенко, передаючи архів до УВАН, уважає, що українські вчені, а особливо абсольвенти УВЕШ та професорський склад доповнять його своїми матеріялами, які в майбутньому будуть цінним джерелом до написання історії українських високих шкіл на поселеннях у країнах вільного світу.

У справі архіву і бібліотеки слід звертатися до проф. Василя Омельченка, генерального секретаря УВАН, на адресу: Library and Archives, The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U. S., Inc., 206 West 100th St., New York, N. Y: 10025.

Дж. Джексон обмірковує кандидатуру на президента

Вашінгтон. — Негритянський проповідник Джессі Джексон, який спопуляризував себе переведенням широкої кампанії за реєстрацію негрів і пуерторіканців до голосування у президентських виборах, і навіть в тій справі їздив до Европи де стаціонують американські вояки і їхні родини, зустрічався в кінці минулого тижня з негритянськими лідерами на спеціяльному кокусі та обговорював з ними можливості проголошення своєї кандидатури на президента з Демократичної партії у виборах в 1984 році.

Політичні спостерігачі звертають увагу, що в основному негритянські лідери, крім малих вийнятків, не опонують до такої можливости і заявляють свою підтримку для нього, якщо він рішиться кандидувати. Після майже тригодинної маради, голова демократичного кокусу конгресмен Джуліен С. Діксон, демократ з Каліфорнії, заявив кореспондентам, що наради проходили в дусі дружби і шуканні найкращої розв'язки обговорюваного питання. Він особисто думає, що Дж. Джексон є позитивним кандидатом і свій погляд на справи закордонної, оборонної і внутрішньої політики ЗСА представив дуже розумно. Інші учасники наради підтвердили, що в останніх трьох місяцях зміцнився і закріпився погляд на про потребу виставлення кандидатури з-посеред негритян, а проповідник Джексон є під теперішню пору одним з найефективніших кандидатів.

Раніше така можливість була тільки теорією, але сьогодні вже можна говорити про конкретні справи, - заявив інший конгресмен з Каліфорнії, Мервин М. Димеллі, який раніше всеціло підтримував кандидатуру Волтера Мондейла. Немає сумніву, що Джексон отримав би підтримку більшости чорних, а можливо навіть пуерторіканських виборців, але серед учасників кокусу були й такі, які ставили під сумнів політичну спроможність негритянського активіста і називали його „аматором в політиці".

ВЕРХОВНИЙ СУД ІЛЛИНОЙ ПІДТРИМУЄ РІШЕННЯ В СПРАВІ ПОЛОВЧАКА

Спрінґфілд, Ілл. — Як подає пресове агентство Ассошієйтед Пресс, Іллінойський Верховний суд видав заяву, в якій підтверджує своє попереднє рішення, що 15-річний юнак Володимир Половчак повинен би повернутися під опіку своїх родичів.

Згаданий стейтовий суд видав цю заяву у відповідь на відклик адвокатів і стейтових оборонців Володимира Половчака, які прохали суд уневажнити це рішення.

В травні ц.р. Верховний суд Іллиной рішив, що суддя окружного суду в повіті Кук неправильно видав рішення в серпні 1980 року, на основі якого опіку над малолітнім Володимиром відібрано від його родичів і передано стейтові.

Одначе, Верховний суд додав, що його рішення не матиме жадного практичного значення, тому що федеральний Уряд у Вашінґтоні надав В. Половчакові право азилю і видав розпорядження, забороняючи його виїзд з Америки.

Як відомо, родичі Володимира, Михайло і Анна Половчаки, повернулись в Україну по кількох місяцях перебування в Чикаго, нарікаючи на „погані життєві обставини". Вони також заявляли в совєтській пресі в Україні, що їх сина Володимира „схопили українські буржуазні націоналісти".

Весною цього року батько Володимира, Михайло Половчак, приїхав зі Львова і мав зустріч із сином в Чикаго та намовляв його повернутись з ним в Україну, але Володимир рішучо вімовився повернутись з батьком в Україну.

В Ливані проходять спорадичні бої

Бейрут, Ливан.— Великі вуличні бої проходили в понеділок, 3-го жовтня, між відділами ливанської армії та протиурядовими групами у південних передмістях Бейруту. Це серйозно порушило триваюче вже понад тиждень перемир'я в ливанському конфлікті.

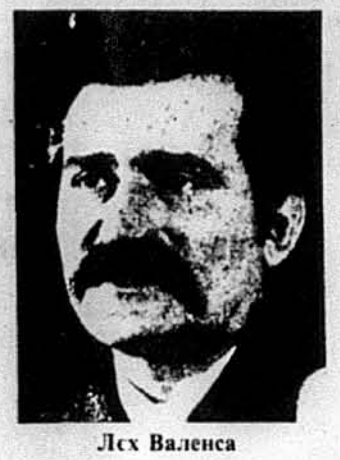
Погіршення положення співпало з урядовою заявою президента Ливану Аміна Ґемаєля після надзвичайного засідання кабінету міністрів про те, що зусилля, спрямовані на визначення часу і місця для скликання запропонованої крайової конференції замирення, були безуспішні.

Разом з розвіянням надій на переговори на конференції замирення та побоюванням, що перемир'я може бути порушене цілком, 45 ливанських вояків, переважно мусулманів-друзів, повідомили, що вони приєднуються до протиурядових груп і вирішили не брати участи в жадних воєнних діях до того часу, поки не буде досягнуто національної єдности.

Згідно з офіційними даними ливанської армії, дотепер на сторону протиурядових груп перейшли всього разом 345 старшин і вояків, які вирішили не воювати в даних умовах. Осередком збунтованих частин армії Ливану є військові бараки в Гаммані. Старшини тих бараків зі свого боку заявили, що щонайменше 564 вояки і 30 старшин — 80 відсотків друзів і 15 відсотків шіїтів становлять групу дисидентів.

Командир ливанської армії генерал Ібрагім Таннус рішив розглядати 300 вояків і старшин друзів ,які з його відома перейшли на сторону збунтованих у бараках Гамману минулого тижня як „свідомих противників". Він заявив, що цих 300 друзів можуть не брати участи у даному конфлікті без наслідків для їхньої військової служби, при умові, що вони не піднімуть зброї проти 34-тисячної ливанської армії. Але 45 вояків, які перейшли до Гамману в понеділок, а також всі інші, які залишили свої частини за власним бажанням без попереднього порозуміння з їхнім військовим командуванням, не підлягають такому розглядові.

Л. ВАЛЕНСА ОТРИМАВ НАГОРОДУ НОБЕЛЯ

Лех Валенса

Ослью, Норвегія. — Інститут ім. Нобеля проголосив тут, що лідер польської вільної профспілки „Солідарність", забороненої тепер урядом прем'єр-міністра Войцєха Ярузельского, Лех Валенса отримав нагороду миру імени Нобеля.

Нобелівська комісія взяла в першу черґу до уваги вклад Валенси в боротьбу за права робітництва в Польщі і його вмілу тактику у переговорах з урядом і церковними речниками, яка не допустила до кровопролиття, не зважаючи на те, що комуністичний режим в Польській Народній Республіці, проголосивши воєнний стан, провокував робітників до відкритих виступів. Його гідна постава, зустрічі з Папою Іваном Павлом II, покійним кардиналом і примасом Польської Римо-Католицької Церкви Стефаном Вишинським і його наслідником Юзефом Ґлємпом та урядовими особами, врятували життя багатьох тисяч його земляків.

Кореспонденти інформують, що Л. Валенса навіть ще не знає про високе відзначення, бо під час проголошення рішення Нобелівської комісії його не було вдома, а дружина Данута не бажала займати становища до тієї справи, хоч була вдячна і захоплена такою вісткою.

Розпочався курс Української Історії в Колюмбійському університеті

Джерзі Сити, Н.Дж. (О.К.). — Після шести років наполегливої праці і старань Український Студентський Клюб при Колюмбійському університеті, а радше обидві його частини — Український Клюб при Барнард коледжі і другий при Колюмбійському університеті — можуть похвалитися не абияким успіхом. Про це інформувала редакцію „Свободи" вичерпно теперішня голова Українського Студентського Клюбу при Барнард коледжі Марта Івашків під час недавніх відвідин.

Марта Івашків в редакції „Свободи".

Осягнути відповідні фонди та дозвіл на такий курс української історії це була велика і завзята боротьба молодих студентів, які, поставивши собі раз таку ціль, прямували до неї, не зважаючи на перешкоди і мале зацікавлення цією справою не лише університетських властей, але української спільноти.

За те невдячне діло взялися перед шести роками дві ентузіястки ідеї українського курсу, що стояли в тому часі у проводі Українського Студентського Клюбу — Оксана Куровицька і Катерина Наливайко. Проєкт розпочався скромно силами членів Клюбу: вечірки, продаж українських страв, виставки — все, що тільки могло принести трохи гроша і пропаганди, переводжено при кожній нагоді та ще й з відповідною реклямою серед громади Ню Йорку з проханням фінансової помочі. Тут велику працю вложив Олесь Кузишин, що поставив своє музичне знання і всі сили для цієї справи.

За тих шість років провід Українського Студентського Клюбу змінявся, але поставлена ціль стояла кожній управі першим і найважливішим завданням, розповідає М. Івашків.

Справді, можна подивляли завзяття і впертість наших молодих студентів, з якими вони прямували до раз встановленої цілі. Зокрема, як довідуємося, наш студентський клюб і його ентузіясти мусіли поборювати велику неохоту адміністрації університету брати під увагу створення такого курсу української історії.

Мовляв, адміністрація має тепер менші грошові прибутки, кожна група студентів може зібратися і домагатися якогось нового курсу, це може бути пропагандивний трюк і т.п.

Студентам у їхніх розмовах з університетською владою був допоміжний тепер поважний аргумент катедри українознавства у Гарварді і запевнення, що постараються зібрати відповідну суму грошей на такий курс, як теж відповідну кількість студентів.

Коли адміністрація побачила серйозність, з якою українські студенти підходили до свого діла, вкінці дала дозвіл на такий курс історії України і з поданого списка кандидатів на викладача попросила проф. Тараса Гунчака, що є знавцем у цій ділянці та професором історії в Ратґерському університеті.

Від вересня цього року курс історії України на Колюмбійському університеті став дійсністю — з радістю повідомила М. Івашків, і має не лише знаменитого викладача, але й цікавих, повних ентузіязму до навчання 30 студентів, в тому десять не-українців, які зацікавлені Україною та її проблемами. Виклади відбуваються раз в тиждень, але

(Закінчення на стор. 6)

У СВІТІ

В АРҐЕНТИНІ піднімається хвиля народного протесту проти сплачення величезного довгу в сумі 40 більйонів долярів, які Арґентина винна чужоземним банкам. Президента центрального банку Арґентини викликали до звіту і відповіді на запитання відносно нарад Міжнародного валютного фонду, яка відбулася у Вашінґтоні та у якій він брав участь. Повернення 40-більйонового боргу чужоземним банкам уважається арґентинськими політичними діячами, як образа національної гідности і обмеження суверенітету Арґентини. Військовий уряд президента Рейнальда Біньона заплянував загальні вибори на 30-го жовтня, а тому кожна велика політична партія зажадала відкладення переговорів про сплачення боргів аж до часу, коли цивільний уряд перебере владу в січні наступного року.

ДАЛЬШЕ ПЕРЕБУВАННЯ урядової місії Чаду при ОН загрожене і непевне з огляду на несплату відповідної суми грошей за винайняття приміщення для місії та мешкань для її членів. У наслідок зубожіння у війні і так надзвичайно бідної країни, державна каса Чаду пуста. Продовження громадянської війни і посуха дають мало надії на покращання положення.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ Британії повідомило в понеділок, 3-го жовтня, що загадкова смерть британського банкіра в Москві в червні цього року не має жадного відношення до безпеки Британії. Друзі банкіра Денниса Скіннера заявили в неділю в Москві, що два дні перед смертю Скіннер передав їм записку, в якій повідомляв про совєтського агента в британському посольстві в Москві. Про записку повідомило також британське посольство. Але для проведення розслідування справи, як заявило міністерство закордонних справ, не потрібно побоюватися, що воно буде пов'язане з безпекою Британії, а тому може бути відкритим.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц відвідає Бразилію 25-го жовтня з метою обговорення співпраці між ЗСА і Бразилією в ділянках економіки, космосу, науки, промисловости, військових і ядерних питань. Речник Державного департаменту Джан Гюз, повідомляючи в понеділок, 3-го жовтня, про відвідини Шулца в Бразилії, не уточнив, як довго Шулц затримається там і чи він відвідає ще й інші країни Південної Америки.

ФРАНЦУЗЬКА КОМУНІСТИЧНА парія програла у додаткових виборах, які відбулися в суботу, 1-го жовтня, у північному передмісті Парижа Сарселі, де вони панували в міській раді вже 18 років. Згідно з офіційними повідомленнями, довголітній комуністичний посадник Анрі Канако здобув лише 46 відсотків голосів, а його суперник, незалежний правий кандидат, підтриманий неоголлістською партією, здобув 54 відсотки. Вибори були додатковими, бо результати березневих міських виборів були уневажнені в цій виборчій окрузі.

В АМЕРИЦІ

КОЛИШНІЙ ДЕРЖАВНИЙ секретар, а тепер голова президентської комісії для справ Центральної Америки Генрі Кіссінджер заявив кореспондентам, що ще перед передачею звідомлення президентові Роналдові Реґенові про висліди розмов і спостережень членів його комісії, які, як відомо, вміжчасі відбули зустрічі з 14-ма лідерами країн Латинської Америки і особисто зустрічались з президентом Коста Ріки Люїзом Альберто Монґе, комісія ще раз перегляне усі пропозиції і висловить свою опінію про це. Завданням двопартійної комісії є опрацювання довгоречинцевого пляну для розв'язки проблем в країнах Центральної Америки, який після перегляду його речниками Адміністрації Р. Реґена служитиме Урядові вказівкою на майбутнє.

АМБАСАДОР З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ Америки до Об'єднаних Націй Джейн Киркпатрик заявила членам конґресової Комісії міжнародних справ, що Палата Репрезентантів не повинна різко обмежувати фінансову допомогу для ОН, бо таке потягнення не тільки викличе загальне незадоволення членства тієї міжнародної організації, але потерплять також деякі корисні програми, що їх підтримує американський нарід такі, як, наприклад, охорона здоров'я, допомога політичним втікачам тощо. Киркпатрик побоюється, що різке скорочення фондів для ОН використовуватимуть несовісні пропаґатори і ненависники ЗСА, які, хоч самі не платять дуже часто навіть членської вкладки, але за це багато галасують про „мир" і потребу існування багатьох аґенцій ОН, працю яких вони опісля викоритовують для своїх пропаґандивних цілей.

МАЙЖЕ ОДНОТИЖНЕВІ бурі і зливні дощі перетворили частину південносхідньої Арізони, яка радше в минулому переживала посухи, в одне суцільне „море". Досі від повені і природних катастроф пов'язаних з виливами, загинуло 11 осіб, а кілька десятків були поранені. Вода знищила не тільки приватні житла, але також велику частину далекобіжних шляхів, мостів, електрівень, газоперодбних станцій, телефонічні і електричні сполучення. Офіційні особи стейтового уряду звернулися за федеральною допомогою, а губернатор Арізони наказав воякам Національної ґвардії допомагати місцевим урядам рятувати населення і майно. Досі переселено 5,000 осіб, а місто Тусан мусять обслуговувати гелікоптери і човни, бо воно практично відрізане від суходолу і творить своєрідний „острів". Делеґація сенаторів і конґресменів з Арізони попросила президента Роналда Реґена проголосити частину Арізони загроженою зоною, щоб таким чином стейт міг отримати фінансову допомогу від федерального Уряду.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц вибирається у відвідини до Бразилії. Джан Гюс, речник Державного департаменту, заявив, що йому не відомо чи Шулц має намір відвідати також інші країни Південної Америки. Ціллю подорожі державного секретаря ЗСА, яка розпічнеться 25-го жовтня ц.р., є затіснити і по можливості поліпшити відносини між Бразилією і З'єднаними Стейтами Америки.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД Реґен взяв участь у заприсяженні на становище головного касира Кетерін Ортеґи, американки мехіканського походження. Присягу перевів секретар Департаменту скарбу Доналд Ріґен. К. Ортеґа — вже друга особа еспаномовного походження, яка була останньо найменована на високе урядове становище. Речники Уряду заявили кореспондентам з цієї нагоди, що на державній службі працюють понад 200 еспаномовних американів.

СЕНАТОР ЕДВАР М. Кеннеді, несподівано для багатьох політиків, прийняв запрошення проповідника Джеррі Фолвелла, лідера так званої „моральної більшости", на виступ перед великою 5,000 авдиторією студентів і зацікавлених осіб. Перед тим сен. Е. Кеннеді у супроводі своєї дочки Кари і сестри Джейн Кеннеді-Смит, був гостем в домі Фалвелла. В загальному, кажуть політичні спостерігачі, присутні на зустрічі тепло приймали Кеннеді і оплескували його 45-хвилинну промову, у якій він навіть згадував негритянського проповідника і борця за громадянські права чорних Мартіна Лютера Кінґа. Раніше сен. Кеннеді отримав був листовні погрози від осіб, які не погоджувались із запрошенням його з лекцією, тому й було рішено зміцнити охорону. Противники однак обмежились тільки до листовних погроз і виступ Кеннеді відбувся спокійно.

ПОЛІТИЧНІ СПОСТЕРІГАЧІ і аналітики звертають увагу, що заплянована поїздка президента Роналда Реґена до Китайської Народної Республіки весною 1984 року часово дуже корисна для Президента, бо вона може значно допомогти йому у передвиборчій кампанії, якщо він буде кандидатом Республіканської партії, у чому ніхто не сумнівається. Прізвище Р. Реґена під час цієї поїздки буде не тільки видніти на сторінках американської, але й світової преси, а його зустріч і розмови будуть передаватися засобами масової інформації майже кожної години

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1,25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Ми гідно і достойно розпочали велике діло

Вашінґтонські події Меморіяльного Тижня наповнюють серця українців по всій Америці великими й глибокими почуваннями гордости за бездоганно зорганізовані й виведені імпрези, зокрема маніфестацію, в якій учасниками було понад 20,000 українців з усіх усюдів ЗСА, навіть з Канади і з далекої Німеччини. Особливо багато було тут молоді та молодих українських професіоналістів.

Цією наскрізь вдалою дією — Меморіяльним днем у Вашінґтоні, ми запалили у наших серцях і у багатьох серцях наших американських співгромадян яскравий вогонь прагнення до справедливости і для Українського голокосту, в якому наш народ поніс найбільші жертви: „Забутий голокост" цього несамовитого століття, штучний голод, винищив 20 відсотків українського населення, а за деякими підрахунками — навіть четвертину народу.

Цей запалений у наших серцях вогонь повинен горіти постійним, рівним полум'ям, а не спалахнути „солом'яним вогнем", що триває лише коротку хвилю й погасає. Ні, не хвилинним вогнем має горіти спогад про Український голокост у наших серцях і в серцях наших нащадків віднині, коли ми започаткували здійснення мети, для якої всі ми, на чолі з Крайовим Громадським Комітетом, так наполегливо й завзято працювали цей останній рік. Мета ж була — „Згадати самим і пригадати іншим" оцей найжахливіший голодомор, в якому загинула найпідставовіша частина народу — українські хлібороби, бо вірили вони не в комуну, а в приватну власність, вірили не в комуністичну руїнницьку доктрину Маркса-Леніна-Сталіна, а вірили в Христа і бажали лишитися українцями.

Згадавши тепер про ці гекатомби жертв, що їх покладено на жертівник України нашим народом, ми не можемо дозволити, щоб цей моральний багаж, який ми здобули тепер своїм спільним і загальним зусиллям у відзначуванні пам'яті загиблих у лютій смерті Великого голоду мільйонів людей, змарнувався. Ми повинні продовжувати нашу невтомну працю — освідомлювання себе і світ про те велике зло, що йому на ім'я червоний російський імперіялізм, переплетений комуністичною „інтернаціональною" ідеологією. На цьому фундаменті, який поставлено у Вашінґтоні, ми повинні будувати

(Продовження на ст. 6)

50 років на службі народові

„Українському Тижневикові", який зокрема сповняє важливу ролю на зовнішньому відтинку і серед англомовних читачів як українського, так й неукраїнського загалу, сповнилося 50 років. Як відомо, наша українська національна преса являється пресою народу, що віками збройно й іншими засобами бореться за своє визволення і тому вона (преса) має особливі, своєрідні завдання, відмінні від завдань преси багатьох державних народів. Саме так підходить до цих завдань преса наших братських союзів, а видання Українського Народного Союзу — „Свобода", „Український Тижневик" і дитячий журнал „Веселка" зокрема.

Важливість існування англомовного тижневика, який тепер появляється на 16-ох сторінках друку, є особливо важне під теперішню пору, коли Україна й інші поневолені Москвою народи перебувають під загрозою національного ґеноциду, нищення української мови і культури, винищування комуно-московськими режимниками всякої політичної опозиції включно з групами слідкування за виконанням Гельсінкських угод.

Це тільки одно з головних, а скільки є ще побічних завдань, проблем і справ, які систематично і послідовно порушуються на сторінках „Українського Тижневика", не згадуючи вже про численні інформативні статті, коментарі, хроніку з праці громад і союзову активність без якої в минулому, а в багатьох випадках і тепер, не могли обходитись українські громади на поселеннях і які становили основу творчого розвитку українських спільнот.

Хто постійно читає „Український Тижневик" той знає, що він ніколи не „відривався" від реальної дійсности в Україні і ніколи не втікав від проблем перед якими стояла громада в ЗСА. Газета служила і служитиме цій громаді, без огляду на її зрізничкованість під теперішню пору і плекатиме моральні вартості та втікатиме від фразеології, яка притаманна більшості українських газет. Треба сподіватися, що вище наведені ідеали просвічуватимуть шлях „Українському Тижневикові" у другому півсторіччі.

Данте Фассел

МАДРИД І ПРОДОВЖЕННЯ ГЕЛЬСІНКСЬКОГО ПРОЦЕСУ

(Переклад цієї статті конґресмена Данте Фассела, голови Гельсінкської Комісії зробив Орест Дейчаківський — Ред).

I.

Після майже трьох років довгих і частих переговорів 35 країн, які підписали прикінцевий Гельсінкський Акт конференції про Безпеку і Співпрацю в Европі, досягли провізорного узгіднення.

Мадридська конференція почалася 11-го листопада 1980 року в тіні Афганістану, Польщі та постійних нарушень прав людини у Совєтському Союзі і країнах східнього бльоку. Не зважаючи на тяжку, навіть отруйну атмосферу, в порівнянні з конференцією у Беоґраді, ця конференція дала більш докладний і відкритий перегляд проблем. Під час усього перебігу Мадридської конференції західні країни під проводом Америки були більш критичні і специфічні у викриванні прикладів порушень Заключного Акту країнами східнього бльоку. Американська делеґація піднесла 116 окремих випадків порушення прав людини Совєтським Союзом, Польщею і Чехо-Словаччиною. Велика частина цих порушень відносилася до членів московської, української, литовської, грузинської і вірменської Гельсінкських груп. Коли таврувалося специфічні випадки і обвинувачувалось поодинокі країни, то совєти і східні делеґації часто підносили арґумент, що це є „вмішування у їхні внутрішні справи". Хоча цей арґумент вони самі заперечували, коли в кількох випадках обвинувачували Америку в здогадних недоліках. Та все таки, спираючись на нього, вони рідко давали якусь вичерпну відповідь на висунені обвинувачення. Крім обвинувачень про порушення прав людини щодо членів Гельсінкських груп, американська і західні делеґації натавровували інвазію і окупацію Афганістану Совєтським Союзом, антисемітизм і постійне переслідування українців і інших, які відважилися обороняти їхні культурні і мовні права, русифікацію балтійських народів та широко поширену репресію релігійних активістів.

Хоча період конференції від 11-го листопада до 19-го грудня 1980 року був призначений на перегляд виконування умов договору, то з огляду на постійне порушення тих умов урядом Совєтського Союзу та сателітніми країнами, було конечним протягнути цей перегляд на ціле тривання Мадридської конференції.

Після формального перегляду, делеґації конференції, продовжуючи критикування східніх країн у недотримуванні умов Заключного Акту, звернули свою увагу на дискусію нових пропозицій спрямованих на зміцнення Гельсінкського процесу. Не дивлячись на інтенсивні дебати на протязі 1981 року, Схід і Захід не змогли дійти до погодження на різні пропозиції відносно основних проблем у питанні прав людини і мілітарної безпеки. Спробу Заходу в липні 1981 року, щоб проламати застій в цих двох проблемах, відкинув Схід. Під кінець 1981 року невтральні й інші держави, — не члени НАТО або Варшавського бльоку, внесли компромісові проєкти Заключного документу. Хоча в пропонованому документі зроблено багато кроків, щоб взяти під увагу цілі західніх держав, вповні задовільний він не був. День 13-го грудня — проголошення військового стану в Польщі — стримав усякі спроби узгіднення Заключного документу.

По короткій перерві Мадридська конференція відновила свою дію 2-го лютого 1982 року заявами міністрів закордонних справ країн НАТО, включно з державним секретарем ЗСА Гейґом, які гостро засуджували впровадження військового стану в Польщі і покладали вину за це поважне нарушення кінцевого Гельсінкського Акту на польський уряд і Совєтський Союз. З огляду на репресії у Польщі, західні держави відмовилися пертрактувати над Заключним документом. Совєтську спробу змусити їх повернути до нарад — рішучо і однозгідно відкинули держави НАТО, і конференцію перервано. Коли діяльність конференції відновилася у листопаді 1982 року, держави Заходу повернулися до переговорів з рішенням, що, не зважаючи на відсутність будь-яких значних змін у міжнародній ситуації, в їхньому інтересі буде краще переговорювати. Взявши під увагу ситуацію в Польщі, поганий стан в питанні прав людини східнього бльоку, продовжування окупації Афганістану, країни НАТО внесли ряд рішучих і твердих поправок до Заключного документу. Після багатьох гарячих дебат над численними пропозиціями Заходу, не зважаючи на повторні совєтські атаки, що буцім то ці пропозиції Заходу мають на меті внести в переговори непотрібну полеміку, все таки основні засади їх включено в перероблений документ невтральних держав, що його предкладено конференції 15-го березня 1983 року. Цей змодифікований документ з поправками, запропонований Еспанією 17-го червня 1983 року, став офіціяльним Заключним документом Мадридської конференції.

(Продовження буде)

МОЛИТВА І СЛОВО

ВЛАДИКИ МИТРОПОЛИТА МСТИСЛАВА У НЕДІЛЮ 2—ГО ЖОВТНЯ Ц. Р., У ВАШІНҐТОНІ ПЕРЕД МЕМОРІЯЛЬНОЮ МАНІФЕСТАЦІЄЮ

Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь!

Боже Великий, Боже Всесильний! Ми — грішні діти Твої, з'їхались і злетілись на поклик Твій, щоб спільно і громадно схилити голови наші перед відомими і невідомими могилами мільйонів мучеників і страдників українських, які 50 років тому закінчили життя своє у муках голодової смерти.

Зібрались ми тут, щоб просити Тебе — Вельмимилостивого — дарувати нам провини наші та провини батьків, дідів і прадідів наших, бож у кожному всенародньому нещасті є якась частина вини і тих, що потерпіли. Всещедрий Боже, вислухай благання тут зібраних, утихомир біль змучених сердець братів і сестер наших в поневоленій Україні та тих поза її межами, що у в'язницях та на далеких засланнях неповинно караються.

Боже добрий і всюдисущий! Ти, що встановив світ і влаштовуєш у ньому все згідно з Твоєю волею і передбаченням, призначив кожному народові його місце і обов'язки. Деякі народи ти обтяжив місією апостольства, а до них долучив і народ український. Ти відаєш, що з почину Апостола Андрія Первозванного це апостольське посланництво наш народ виконував і виконує з честю. Як і кожний шлях благовісництва в ім'я Христа, так і тисячолітній шлях апостольського служіння народу українського рясно скроплений кров'ю мучеників і страдників та слізьми вельмипобожного жіноцтва українського. Тож з трепетом серця благаємо Тебе: нагороди Твоєю найвищою нагородою — оселенням душ усіх мучеників землі української в оселях праведників і страдників. Осели там же і душі жертв Великого голоду та допоможи, щоб пам'ять про них наш народ переховував з року в рік. Амінь!

• • •

А тепер і до Вас кілька слів, дорогі брати і сестри!

Коли хто з-посеред тут приявних вважає, що зібралися ми у столиці могутньої Америки насамперед і виключно для маніфестації наших почувань у зв'язку з 50-ою річницею Великого Голоду, той помиляється. Ні, мої улюблені, зібрав нас тут Промисел Божий, зібрав передусім для того, щоб ми заглянули в тайники душі своєї та подивились в очі один другому і дали відповідь на Божий запит: „Кого серед вас більше із тих, яких Я вивів із країни сліз і недолі для апостольського служіння Богові і людині у ще вільному світі? Чи лицемірів і собівгодників, чи готових на всяку офіру, що її вимагає апостольство?" Знаю — дати відповідь на цей запит не так легко. Адже навіть до цього жалобного дня дійшли ми крутими стежками, спихаючи нераз зі шляху іншого, щоб самому бути на чолі.

Коли ж хто думає, що зібрані ми тут лише і виключно для демонстрації нашої ненависти до спричинників Великого Голоду — червоної від людської крови, кровожадної, ненаситної і розтліваючої сьогоднішній світ Москви, той також помиляється, бо Боже Провидіння зібрало нас тут, щоб ми свідчили перед усім світом за ввесь народ український та його тяжкий життєвий шлях і досвід тисячолітньої боротьби за Правду Христову на землі, за право людини і народів жити з Богом і для Нього, жити життям незалежної, вільної нації.

Не знаю, скільки і чи взагалі є тут з нами представники державної Адміністрації та обранців американського народу — сенаторів і конгресменів? Знаю лише, що їх прошено на цей жалобний здвиг. Чия вина, що їх тут нема, або небагато? — може і наша. Та як би там не було, моє сумління 86-літньої людини, що має довголітній досвід вояка за незалежність свого народу у боротьбі з червоною Москвою і так само довголітній досвід парляментариста, наказує мені звернутися до американських парляментаристів з щирим і гарячим покликом: Вважайте і щохвилини пам'ятайте, що Москва аґресивна, не перебираюча у засобах червона Москва вже стоїть на кордонах ЗСА, стоїть, розтліваючи водночас душу молодого американського покоління та вносячи нелад і все злочинне у суспільне життя цієї нашої країни, щоб довести Америку до безсилля.

Маю повне право обтяжити великою відповідальністю не тільки за недалеке майбутнє світу й Америки, але вже й за сьогоднішній та завтрішній день Вас, шановні сивоголові сенатори та молоді і переважно малодосвідчені життям і знанням, панове конгресмени. Моя думка така, що час красномовних промов уже минув; з кожним днем все голосніше говорять гармати; кожний черговий день сира земля приймає в своє лоно все більше і більше загинулих у боях синів американської нації, а в тому числі й українських хлопців. Настав час до чесного чину та всебічної підтримки в сучасну добу тяжких іспитів усього світу, підтримки для Божого посланця — президента ЗСА Роналда Реґена. Не знесилюймо його своєю легковажністю і самовдоволенням.

Розпочав я своє слово до Вас молитвою, закінчу його закликом до відспівання „Вічної пам'яті" мученикам і страдникам Великого Голоду.

Дмитро Штогрин

ВАЖЛИВЕ ВИДАННЯ

Марта Тарнавська, „Українська Бібліотека в Америці: методологічний посібник для практичної організації українських громадських бібліотек", Філядельфія, 1983. IV, 200 стор.

Питання потреби методичного посібника для організації бібліотек і праці в них було акутним в Україні віддавна. У двадцятих роках започаткував у цьому напрямі працю відомий Український Науковий Інститут Книгознавства в Києві (УНІК), публікуючи низку статтей з тої ж ділянки в „Бібліотечних вістях". Одначе пізніший сталінський терор перекреслив всі пляни інституту, включно з початою його працею над „Бібліотечною енциклопедією". Знову популярна брошурка „Бібліотечна техніка" Юрія Меженка, яка появилась в 1921 році, вже в ранніх двадцятих роках, як згадував сам її автор, перестала бути актуальною. Щойно після Другої світової війни почало бібліотекознавство розвиватись у підсовєтській Україні, незалежно від того, що на місце зліквідованого УНІК ще у 1935 році формально створено в Харкові Бібліотечний Інститут. В Західній Україні при організації народних, зокрема сільських бібліотек при читальнях „Просвіти" заходом Матірного Т-ва „Просвіта" появився в 1923 році „Короткий курс бібліотекарства" Степана Сірополка. І хоч цей посібник мав на меті подати „історію, теорію та практику бібліотечної справи" (на що вказує підзаголовок книжки), проте вказівкам практичної праці в бібліотеці присвячено в ньому відносно мало місця. На землях нового поселення проблема організації та більш-менш упорядкованого ведення української бібліотеки довгі роки не знайшла свого позитивного розв'язання й таким чином не тільки громадські, але й деякі науково-дослідчі наші бібліотеки ще й досі ведуться примітивним способом, або й чекають на їхнє зорганізування.

Тож в обличчі цієї дійсности якже треба вітати появу праці Марти Тарнавської „Українська Бібліотека в Америці", що її авторка видала власним коштом, накладом лише 50 примірників. У відміну до згаданих посібників праця Тарнавської основана на професійних джерелах з цієї ділянки і на довголітньому досвіді авторки, як професійної бібліотекарки (Марта Тарнавська є головою Правничої бібліотеки Пенсильванського університету в Філядельфії) в американській науковій та українській молодечій бібліотеках. Іншою додатною рисою цього посібника є те, що в ньому не розглядається теорія, чи історія бібліотекарства (про ці питання можна знайти пребагату літературу в різних, включно з українською, мовах), тільки, як підкреслює авторка, його вся увага звернена на практичні питання. посібник побудований в такий спосіб та узгляднює такі ключові проблеми, зв'язані з бібліотечним ділом, що він може служити настільною книгою в організуванні і професійному веденні праці в найменших (при кількасотному книжковому фонді) книгозбірнях і в більших бібліотеках, що нараховують десятки, а то й сотні тисячі томів. Якщо притримуватись вказівок посібника, тоді дані бібліотеки своєю управою, устаткуванням та службою відвідувачам не будуть різнитись від сьогоднішніх модерних американських публічних бібліотек. При цьому посібник, який і пристосований до української дійсности поза межами України, не зв'язує зацікавлених організаторів бібліотек із вкладом великої суми грошей на це діло, зате зв'язує їх із взірцевою організацією і такою ж взірцевою працею в українських книгозбірнях, бо тільки в такому виді вони зможуть сповнити не легкий, але шляхетний та важливий обов'язок супроти своєї спільноти.

У загальному посібник оснований на взорах американських публічних бібліотек, які, як відомо, вважаються чи не найважливішими й найбільш поважаними культурними центрами американської спільноти, зокрема в менших містах ЗСА. Поділяється він на дванадцять окремих розділів, які разом детально обговорюють всі питання, зв'язані з бібліотечним ділом. Після наскрізь ясного і ґрунтовного обговорення завдання української громадської бібліотеки у розділі „Організаційні передумови" авторка зупиняється над детальним представленням трьох засадничих факторів організаційного характеру — це: людей до праці, приміщення та устаткування і фінансів. Дальший розділ „Основні функції бібліотечної роботи" знову ж в деталях розглядає, подаючи при цьому конкретні взірці, такі функції, як комплектування книжкового фонду, в що між іншим входять такі основні ділянки праці, як купівля матеріялів, приймання дарованих книг і журналів, виміна дуплікатами та ін. В обсяг цього процесу входить каталогізація бібліотечних матеріялів, яка розроблена до найменших деталів, і нарешті обслуговування читачів, що у свою чергу точно описує цю ділянку роботи, починаючи від видачі книжки читачеві й повернення її до бібліотеки і кінчаючи вказівками для праці в загальному обслуговуванні читачів. Окремий розділ посібника присвячено важливій справі кожної бібліотеки і зокрема української громадської книгозбірні, яка пробиватиме дорогу друкованому слову до

(Продовження на ст. 6)

Юліян Мовчан

АНТИСЕМІТИЗМ І УКРАЇНСЬКО-ЖИДІВСЬКІ ВІДНОСИНИ

(З нагоди українсько-жидівської конференції)

II.

Чому так? В чому справа? Невже це питання ніколи не цікавило жидівських інтелектуалістів? Та ж вони не можуть не розуміти, що це питання життя або смерти для їхнього народу.

Очевидно, якщо на світі нічого не трапляється без причин, то напевно не було б і антисемітизму, якби не було для цього причини. В чому справа? Звідки постає або — де коріння антисемітизму?

На це дає таку відповідь Валентин Мороз:

„Так, жиди — нація унікальна. Але без почуття міри. Їм приписують багато гріхів (дощ іде — винні жиди, нема дощу — винні жиди), але головний реальний „гріх" жидівства — це відсутність почуття міри. Це їх хронічна хвороба. Завдяки унікальним здібностям, жиди швидко йдуть догори, стають над усіма й починають без кінця міри використовувати ситуацію. Це викликає реакцію — часом брутальну. Приходять в рух сили, які скидають їх вниз. Далі приходить „відпруження" — час симпатій до жидів, як до скривджених, як до жертв (подібно, як після II-гої світової війни). Вони знову без почуття міри „доять" ці симпатії — після чого знову настає реакція — і так без кінця..."

І дійсно, проаналізувавши історію жидівського народу, побачимо, що вищеподана схема досить добре відбиває дійсність. Особливо це кидається в очі тоді, коли простудіюємо стан жидів у Совєтському Союзі. Будучи однією з найбільш безправних етнічних груп царської Росії, поруч інших поневолених народів, жиди були однією з тих сил, яка була за безумовний розвал царської Росії. Це добре розумів Ленін та його партія, яка під гаслами „пролетарської революції" та „диктатури пролетаріяту" хоч і боролася за знищення царської імперії, проте одночасно на її руїнах за всяку ціну хотіла побудувати і зберегти ще більш деспотичну — червоно-большевицьку російську імперію. Жиди, знову таки не маючи почуття міри, всякими чесними але здебільшого нечесними шляхами почали входити до всіх керівних та найбільш платних і впливових позицій в новій імперії — починаючи від „президента" Російської Федеративної Совєтської Республіки Якова Свердлова (псевдонім) та наркома військових справ Лейби Давидовича Троцького (Бронштайна) і кінчаючи численними „сотрудніками" ГПУ (таємна політична поліція) та директорами різних продуктових крамниць, секретарями „партячеєк" і т. д.

Але коли мету було здійснено, тобто, коли імперію було врятовано, тоді настала черга на жидів, які, не маючи почуття міри, почали претендувати в новій імперії на безпорівняно більший вплив, ніж вони заслуговували. І тому з наказу „царя" російської імперії — Сталіна, безцеремонно полетіли голови сотень і тисяч жидівських ватажків — починаючи від Троцького, Зінов'єва і Каменєва, і кінчаючи тисячами менших рангів. Те, що формально їх було знищено або осаджено на низ не тому, що вони були жидами, а з якихось інших причин (обвинувачення в шпигунстві, троцькізмі, протипартійній діяльності і т. д.) — не має жадного значіння — в тоталітарних умовах диктатор завжди знайде претекст, якщо хоче когось знищити.

Але коли вибухла 2-га світова війна і тому існування імперії знову стало під загрозою, знову появилася потреба в жидах. Із заслання та тюрем знову було повипускано багато осіб жидівської національности, яких не було знищено в роки сталінських „чисток". Пригадую, як в „Ізвєстіях" та „Правді" знову появилися „підвальні" статті відомого і талановитого публіциста і політичного діяча Карла Радека, якого як троцькіста було заарештовано і десь вивезено під час єжовської чистки 1937 року. Крім Радека було повипущувано тоді на волю багато інших жидівських більших і менших діячів.

Але коли війна закінчилася і завдяки Франклінові Рузвельтові та його москофільським дорадникам — всім отим Гариманам і Гісам, Вайтам та Кеннанам, російську імперію знову було врятовано, тоді так само знову відпала потреба в жидах. Розпочалося з відомого московського процесу над жидівськими лікарями, а закінчилося тим, що під претекстом боротьби проти „космополітизму" багато жидів або було позвільнювано з високих посад, або дозволено їм виїхати до Ізраїля, здебільшого до ЗСА).

З вищенаведеного треба зробити також той висновок, що дуже поширена версія про те, що жиди в СССР, мовляв, були і ще й досі є „панівною кастою", що там все робиться „під диктат жидів" і т. д. є звичайним мітом. В дійсності жиди ніколи й ніде не були й не є тією національною меншиною, яка б керувала політикою держави, в якій доводиться проживати. То правда, що впродовж своєї понад 300-річної безславної історії російська імперія часто послуговувалася вислужництвом холуїв з-поміж тих народів, які заселяли імперію. Послуговувалася вона німцями (зокрема в епоху Катерини II), козаками (донськими, кубанськими, уральськими) та ін. З того часу, коли створилася совєтська імперія, крім жидів, про яких мова була вища, до типових і найбільш продажних вислужників російського імперіялізму і зрадників свого народу належали належать такі, як Сталін-Джуґашвілі та Орджонікідзе (грузини), Мікоян (вірменин), А. Ґромико (білорус) ну, і, мабуть, найбільше з українців, чи краще б хахлів-малоросів — починаючи від В. Затонського, Ю. Коцюбинського, Г. Петровського та П. Любченка, і кінчаючи сучасними щербицькими, черненками, і федорчуками.

І тому нема нічого дивного, що також червона російська імперія „в разі потреби" послуговується жидами. Повторюємо — лище послуговується, але ніколи не дозволяла, аби кермо імперії передати комусь з „нацменів". „Вожді" російської імперії, яка існує вже понад 300 років, занадто досвідчені, аби так легко дозволити комусь іншому сісти на своїй шиї. І хто знає — можливо, самі москалі поширюють міт про те, що то не вони, „русскі", а жиди або українці (напр., під час хрущовського періоду) заправляють політикою держави.

Їм вигідно пускати таку „утку" (качку), бо у випадку обвинувачення їх в тих чи інших невдачах, їм вигідно мати як вони висловлюються „казьол атпущенія" („козел відпущення") — звалити вину на когось іншого замість на себе.

(Продовження буде)

ОСІННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНА КАМПАНІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ МАЄ НА МЕТІ ЗДОБУТИ В ОСТАННІХ ТРЬОХ МІСЯЦЯХ РОКУ ОДНУ ТИСЯЧУ НОВИХ ЧЛЕНІВ. ДОКЛАДІМО ВСІХ ЗУСИЛЬ, ЩОБ ЦИМ ОРГАНІЗАЦІЙНИМ УСПІХОМ ЗУСТРІТИ СЛАВНИЙ ЮВІЛЕЙ 90-ЛІТТЯ НАЙСТАРШОЇ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ УКРАЇНСЬКОЇ УСТАНОВИ, УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

Ч. 5. ЖОВТЕНЬ 1983

Степан Гавриш

Три вирішні місяці

З днем 1-го жовтня ц.р. починаємо осінню організаційну кампанію, завданням якої є придбати до 31-го грудня 1,000 нових членів. Ця кампанія проходитиме під кінець дуже визначного союзового року, в якому відзначаємо 90-річчя найстаршого у вільному світі українського щоденника „Свобода". Також цього року відзначаємо 50-річчя „Українського Тижневика" й 40-річчя дитячого журналу „Веселка". Ті світлі ювілеї союзових видань зобов'язують всіх союзових діячів збільшити свою організаційну активність, щоби відданою працею та її плодами вшанувати ці рідкісні ювілеї. А до того ще більше зобов'язує нас усіх недалекий вже 90-річний ювілей Батька Союзу. Вже за кілька місяців, 22-го лютого 1984 року, сповниться нашій установі 90 років існування та відданої праці для своїх членів і всієї української громади у вільному світі. Тому цей світлий ювілей не можна відзначити інакше, як відданою працею й новими здобутками.

Коли згадуємо осінню кампанію, тож візьмім у ній усі повну участь. Тільки спільними силами осягнемо намічену мету.

На окремому місці у цій „Трибуні УНС" надруковане „Повідомлення для української громади про дальше поліпшення 90-річної служби УНСоюзу своїй громаді на полі життьового забезпечення через зниження членських вкладок Термінового й нових грамот Акцидентового забезпечення". Коли добре простудіюємо подані нові ціни забезпечення у згаданих клясах, то, напевно, кожний читач, союзовець й не союзовець, погодиться з тим, що УНСоюз робить милеві поступки для служби української громади та своїх членів. А коли говоримо про поступи та впроваджені іновації, то доказом того послужить те, що в січні цього року впроваджено „нові межі віку та сум забезпечення без лікарських оглядин. А найважливішим є те, що УНСоюз не має обмеження як у віці, так і в сумах забезпечення при продажі свого „товару". Іншими словами, кожна особа у віці до 65-го року життя може купити в УН Союзі НЕОБМЕЖЕНУ СУМУ забезпечення, якщо є у доброму стані здоров'я.

Повертаючись до зниження цін з днем 1-го жовтня ц.р. на Термінове забезпечення, слід згадати, що зараз є „мода" у комерційних асекураційних установах на продаж Термінового забезпечення на високі суми. Зниження цін у УНСоюзі дає необмежену можливість нашим землякам на купно дешевого забезпечення у своїй рідній установі. А що Термінове забезпечення є дешеве, то про це говорять ціни, подані на іншому місці „Трибуни УНСоюзу". Особа у віці 40-ка років може набути в УНСоюзі без лікарського бадання забезпечення на 50,000 доларів за суму 228.50 долярів річної вкладки. А молода людина у віці 25 років за 50,000 долярів забезпечення платить лише 115 долярів річного або 10 долярів місячно. До того УНСоюз, як уже було згадано, впровадив з днем 1-го жовтня ц.р. нові грамоти Акцидентового забезпечення РІЧНОЮ ВКЛАДКОЮ 6.50 долярів, а МІСЯЧНОЮ лише 60 центів за суму забезпечення 5,000 - 10.000 долярів.

Всі ці іновації впровадив УНСоюз для того, щоб секретарі, організатори та інші відділові урядовці могли краще служити своїм членам і тим самим збільшити Союз новими членами. Тому тепер слово за вами, наші секретарі — Союзові ентузіясти. Пам'ятаймо, що яка буде ця передювілейна кампанія, такий буде й союзовий ювілей. Успіх осінньої кампанії дасть нашому ювілеєві почуття певности, що за 90 років Батько Союз не постарівся, не знемігся на довголітньому шляху праці, а навпаки, є вічно молодим, активним з твердою постановою далі рости, розвиватися і продовжувати незаступну службу своїм членам і своїй українській громаді не лише по цей бік океану, але й у всьому вільному світі.

Стейтова Округа Відділів УНСоюзу відбула організаційні наради

Виллимантик, Конн. — У неділю, 25-го вересня ц.р., відбулися тут у залі Українського Народного Дому організаційні наради Окружного Комітету відділів УНСоюзу Ню Гейвену і околиці, в яких взяли участь понад 20 представників.

Наради відкрив голова Округи д-р Михайло Снігурович, а протоколював їх секретар Округи Тарас Сливінський.

Відкриваючи наради, голова Округи привітав присутніх відділових урядовців, а теж головного організатора УНСоюзу Степана Гавриша та почесного голову Округи проф. Івана Телюка. Він привітав також нового секретаря 101-го Відділу в Колчестері Юрія Укарму та представив його присутнім.

Звітуючи обширно про працю Округи, голова згадав усіх тих секретарів, які причинилися до того, що за вісім місяців цього року Округа здобула 37 нових членів. В дальшому він говорив про завдання відділових секретарів, з яких найважливішим є приєднувати до Відділу членів, щоб в той спосіб розбудовувати УН Союз. УНСоюз — це найстарша і найбільша українська установа у вільному світі і її треба шанувати.

Запрошений до слова головний організатор Степан Гавриш на вступі згадав, що цьогорічні організаційні успіхи Округи є кращі, ніж вони були в тому часі минулого року, бо в цьому році приєднано 37 нових членів, коли в минулому році в тому ж часі приєднано тільки 29 членів.

Потім головний організатор заторкнув усі ділянки праці цілого УНСоюзу. Він підкреслив, що загальна господарка УНСоюзу є добра і стабільна, доказом чого є те, що у першій половині цього року прибутки збільшилися на 164,400 долярів. За вісім місяців цього року зібрано членських вкладок на 13,735 дол. більше ніж минулого року в тому самому часі. Виплачено дивіденд на 156,402 дол. більше, ніж в минулому році. Приходи на Союзівці були багато кращі, ніж попередніми роками. Виплачено 173-ом студентам стипендії на суму понад 50,000 долярів, а градуантам шкіл українознавства — 2,500 дол. Градуантам трьох українських середніх цілоденних шкіл виплачено 1,500 дол. За вісім місяців цього року приєднано 1,290 нових членів, забезпечених на 3,391,000 дол. В минулому конвенційному році приєднано в тому часі 1,293 члени, забезпечені на 3,164,000 дол., отже на 226,000 дол. менше, ніж у цьому році.

Говорячи про втрати в членах, він ствердив, що в цьому році вони є менші, ніж були в минулому році у тому самому часі.

В цьому році в загальному втрачено 1,032 члени, а в минулому році в тому самому часі втрачено 1,256, тобто на 224 члени більше. Він сказав, що втрати в членах — це нормальна річ, бо на них складаються виплати грамот (ендевмент), смертність, згрошовлення грамот з причими економічної кризи та неспокою, який нуртує в українській громаді.

В дальшому Степан Гавриш сказав, що всі члени, які набудуть у цьому році життьове забезпечення, одержать дивіденду за рахунком минулих років. Він обширно інформував також про знижку членських вкладок у клясі термінового забезпечення, що входить у життя з днем 1-го жовтня 1983 року, і знижку вкладок за Акцидентове забезпечення.

Після слова головного організатора секретарі ставили запитання до нього в зв'язку з новими цінами за Термінові і Акцидентові грамоти. Головний організатор дав їм вичерпні відповіді. Після того відбулася жвава дискусія, у якій дискутанти заторкнули ряд союзових справ, а деякі висловили свої погляди відносно статтей, які появляються у „Свободі". У дискусії взяли участь Василь Добчанський, Тиміш Мельник, Семен Кравець, проф. Іван Телюк, Осип Гладун, Юрій Укарма та Мирон Кузьо.

Голова Округи, закінчуючи наради, закликав присутніх секретарів, щоб вони використали нові дуже приступні ціни за Термінове і Акцидентове забезпечення, та пропагували його. Приєднання членів, забезпечених Терміновими і Акцидентовим забезпеченнями, допоможе Окрузі у виконанні її квоти членів, яка виносить в цьому році 100 членів. Після цього він подякував усім за участь в нарадах і запросив оглянути фільми, які привіз головний організатор. Фільми „УНС - ПЛЮС" і „ЗА СТЕРНОМ ДОЛІ" оглянули понад 50 осіб. Коротке пояснення до цих фільмів дав Степан Гавриш.

Після висвітлення фільмів влаштовано для присутніх перекуску, яку приготовили Ірина Олійник та Марія Смук при допомозі управителя Народного Дому Івана Кульматицького.

Голова Округи д-р Михайло Снігурович подякував за гостину господарям, яким опісля відспівано многоліття.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ, ІНК.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.

T — 5

1983 Series 5 Year Term Plan
Premiums per $1,000 Insurance
Amounts $5,000 — $19,999

Issue Age	Annual	Semi-Annual	Quarterly	Monthly
16	$3.51	$1.81	$ .91	$ .31
17	3.56	1.83	.93	.31
18	3.60	1.85	.94	.32
19	3.64	1.87	.95	.32
20	3.67	1.89	.95	.32
21	3.69	1.90	.96	.32
22	3.72	1.92	.97	.33
23	3.74	1.93	.97	.33
24	3.77	1.94	.98	.33
25	3.80	1.96	.99	.33
26	3.85	1.98	1.00	.34
27	3.89	2.00	1.01	.34
28	3.95	2.03	1.03	.35
29	4.01	2.07	1.04	.35
30	4.07	2.10	1.06	.36
31	4.15	2.14	1.08	.36
32	4.24	2.18	1.10	.37
33	4.36	2.25	1.13	.38
34	4.50	2.32	1.17	.39
35	4.68	2.41	1.22	.41
36	4.90	2.52	1.27	.43
37	5.15	2.65	1.34	.45
38	5.43	2.80	1.41	.48
39	5.74	2.96	1.49	.50
40	6.07	3.13	1.58	.53
41	6.44	3.32	1.67	.56
42	6.84	3.52	1.78	.60
43	7.28	3.75	1.89	.64
44	7.77	4.00	2.02	.68
45	8.31	4.28	2.16	.73
46	8.92	4.59	2.32	.78
47	9.58	4.93	2.49	.84
48	10.31	5.31	2.68	.90
49	11.10	5.72	2.89	.97
50	11.97	6.16	3.11	1.05
51	12.90	6.64	3.35	1.13
52	13.93	7.17	3.62	1.22
53	15.05	7.75	3.91	1.32
54	16.28	8.38	4.23	1.42
55	17.63	9.08	4.58	1.54

If amount is $20,000 or over, deduct $1.50 A; .77 S-A; .39 Q; or .13 M per $1,000 Insurance.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.

T — 10

1983 Series 10 Year Term Plan
Premiums per $1,000 Insurance
Amounts $5,000 — $19,999

Issue Age	Annual	Semi-Annual	Quarterly	Monthly
16	$3.60	$1.85	$ .94	$ .32
17	3.63	1.87	.94	.32
18	3.67	1.89	.95	.32
19	3.70	1.91	.96	.32
20	3.73	1.92	.97	.33
21	3.76	1.94	.98	.33
22	3.80	1.96	.99	.33
23	3.83	1.97	1.00	.34
24	3.88	2.00	1.01	.34
25	3.93	2.02	1.02	.34
26	3.98	2.05	1.03	.35
27	4.05	2.09	1.05	.35
28	4.13	2.13	1.07	.36
29	4.23	2.18	1.10	.37
30	4.34	2.24	1.13	.38
31	4.48	2.31	1.16	.39
32	4.65	2.39	1.21	.41
33	4.84	2.49	1.26	.42
34	5.06	2.61	1.32	.44
35	5.32	2.74	1.38	.47
36	5.60	2.88	1.46	.49
37	5.92	3.05	1.54	.52
38	6.27	3.23	1.63	.55
39	6.66	3.43	1.73	.58
40	7.09	3.65	1.84	.62
41	7.56	3.89	1.97	.66
42	8.08	4.16	2.10	.71
43	8.65	4.45	2.25	.76
44	9.28	4.78	2.41	.81
45	9.96	5.13	2.59	.87
46	10.72	5.52	2.79	.94
47	11.54	5.94	3.00	1.01
48	12.44	6.41	3.23	1.09
49	13.42	6.91	3.49	1.17
50	14.50	7.47	3.77	1.27
51	15.67	8.07	4.07	1.37
52	16.95	8.73	4.41	1.48
53	18.34	9.45	4.77	1.60
54	19.87	10.23	5.17	1.74
55	21.53	11.09	5.60	1.88

If amount is $20,000 or over, deduct $1.50 A; .77 S-A; .39 Q; or .13 M per $1,000 Insurance.

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

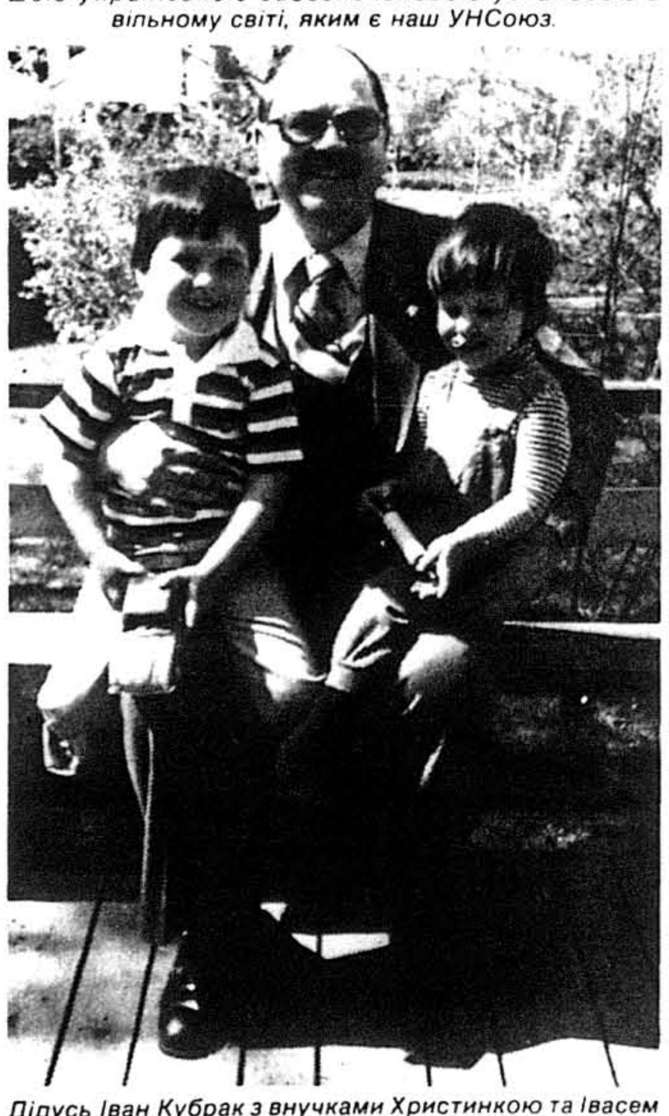
У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно-американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости, „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Тамі - Лин, Норма і Еріка Кеннеді, нові члени 231-го Відділу УНСоюзу в Кемден, Н.Дж. Забезпечила їх в УНСоюзі мати Гелен Кеннеді, яка є секретаркою в канцелярії головного радного та голови Відділу УНСоюзу Василя Пастушка.

Нові члени 277-го Відділу УНСоюзу в Гартфорді, Конн. Юрій Мерещак держить на колінах маленьку сестричку Лярису. Коледжове забезпечення для внуків придбали бабуня Анастазія і дідуньо Володимир Мерещаки. Щирі ґратуляції для панства Мерещаків за це, що зв'язали своїх внуків з найбільшою українською забезпеченевою установою в вільному світі, яким є наш УНСоюз.

Дідусь Іван Кубрак з внучками Христинкою та Івасем Каванах з Гемилтону, Канада, які стали новими членами 458-го Відділу УНСоюзу.

Мішел Марія Срогота, доня Михайла й Ірени, нова членка 163-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па., яку обдарувала союзовою грамотою бабуня Марія Срогота. Управа Відділу дякує вищезгаданій бабуні за гарний приклад.

Роберт Луїс Вальдерама, новий член 340-го Відділу УНСоюзу — Українських Євангеликів в Нюарку, Н. Дж. Забезпечила свого внука в УНС бабця Софія Оріховська, яка допомогла зорганізувати цей Відділ і була його довголітньою секретаркою.

Тамара Л. Споцька, доня Морріса і Донни Споцьких, нова членка 451-го Відділу УНСоюзу в Ґримзбі, Канада. Дідусь Йосиф Споцький подбав, щоб його внучка стала членом великої союзової родини.

Михайло Роберт Споцький, син Морріса і Донни Споцьких, новий член 451-го Відділу УНСоюзу в Ґримзбі, Канада. Дідусь Йосиф Споцький подбав, щоб його внучок став членом родини Батька Союзу.

Ксеня Лукія Снипик, доня д-ра Олега Д. і Калини Г. Снипиків, з Енсіно, Каліф., нова членка 79-го Відділу УНСоюзу.

Данило Ласій, новий член 371-го Відділу УНС в Нюарку, Н.Дж. Забезпечив свого внука союзовою грамотою дідусь Мирослав Дерещ.

Дон Марія Васильkeвич, наймолодша членка 174-го Пластового Відділу УНСоюзу в Дітройті, дочка Петра і Геновефи, внучка Зенона і Марти Васильkeвичів. Обезпечив її дідуньо Зенон, голова цього Відділу і делеґат на 25-ту Конвенцію УНСоюзу.

Данило Дацюк, новий член 407-го Відділу УНС в Торонто, Канада, для якого купили забезпечення в УНСоюзі родичі — батько Едвард і мама Віра Дацюк. Головою Відділу є Василь Шаран, який також є і головою Торонтонської Округи.

Михайло Павло Воробій, перший син Каролини та Михайла Воробіїв, новий член 349-го Відділу УНС в Менвіл, Н.Дж. Уся родина є членами УНСоюзу.

Марися Фінлей з донею Анною, новою членкою 292-го Відділу УНСоюзу в Дітройті, Миш. Анна — це внучка Андрія й Тамари Сисаків, які з усією родиною є членами УНС.

Христина Микитюк, доня Романа і Христини Микитюків з Кліфтону, Н.Дж. Записали її в члени 170-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Сиpті дідо і бабця Стефан і Марія Микитюки.

Христина Анна Гринчук, дочка Донни і Михайла Гринчуків, нова членка 94-го Відділу УНСоюзу в Гамтрамк, Миш. Вписала її в члени УНС бабуся Текля Гринчук. Уся родина Гринчуків є членами УНСоюзу.

Морін Катерина Бравн, нова членка 293-го Відділу УНСоюзу в Бруклині, Н.Й. Вписав свою внучку в члени УНСоюзу дідо Іван Гулей.

Андрій Люїс Дубас, син Марiци та Андрія Е. Дубасів, новий член 200-го Відділу УНСоюзу в Озон Парку, Н.Й. Дідо і бабуня та вся родина є членами УНС.

Роберт і Христинка Гамілтон, нові члени 434-го Пластового Відділу УНСоюзу в Монтреалі, Канада. Вписала їх в члени УНС бабуся, Розалія Прокопів.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!

І ДЛЯ ТЕБЕ Є МІСЦЕ У ЦІЙ ВЕЛИКІЙ РОДИНІ, ЩО ЇЇ ЗВУТЬ БАТЬКО-СОЮЗ!

Нюйоркська округа УНС розпочала осінню організаційну кампанію

Ню Йорк (с.г.). — У четвер, 22-го вересня ц.р., тут у залі Українського Народного Дому відбулися осінні організаційні наради місцевої Округи УНСоюзу, які започаткували осінню кампанію з метою придбання до кінця біжучого року 1000 нових членів.

Ці збори були першими в черзі 25-ти подібних нарад у союзових округах Америки й Канади. Відкриваючи збори голова Округи Микола Хоманчук привітав присутніх урядовців місцевих відділів, як також представників Головного Уряду УНС, а саме: головного предсідника д-ра Івана Флиса, який до речі, є й почесним головою Округи, головного організатора Степана Гавриша та почесних членів Марію Душник і Йосифа Лисогора, й при тому запросив згаданих до президії. Він також представив нову секретарку 455-го Відділу Олену Гентіш, яка від довшого часу виконує обов'язки секретарки Округи.

Зчерги Микола Хоманчук коротко й речево поінформував про загальну працю Округи за останніх вісім місяців, при чому головно звернув увагу на організаційну ділянку. За його словами, у звітовому часі відділи Округи придбали лише 75 нових членів, що, на його думку, є мало, а тим більше, що в минулому році за цей самий час було придбано 116 нових членів. На думку звітодавця, причиною придбання меншого числа нових членів цього року, в першу чергу, були гарячі місяці під час літа, як також економічна нестабільність як Америки, так і Канади. Одначе, він вірить, що під час осінніх місяців організаційна ділянка буде успішною.

Відтак, згідно з денним порядком нарад, до слова був запрошений головний предсідник УНС д-р Іван Флис, який обширно інформував присутніх про загальні союзові справи. За його словами, союзова господарка є стабільна, а доказом цього служить те, що загальні прибутки в першій половині року збільшилися на понад 164,000 дол. За цей час зібрано членських вкладок на 13,735 долярів більше, ніж у минулому році. Також збільшилися приходи понад 200,000 долярів з ренту союзової будівлі-хмаросягу. Згадав він про виплату дивіденди членам на суму 736,705 долярів, що було більше на 156,404 долярів ніж виплачено 1982 року. Доповідач ще згадав про господарку адміністрації „Свободи", „Українського Тижневика", як також й Союзівки. Заторкнувши організаційну ділянку, на думку прелеґента, більшість союзових секретарів організує нових членів в передконвенційному році й конвенційному, а опісля два роки чекають знову на ту нагоду.

Запрошений до слова головний організатор Степан Гавриш у своїй доповіді заторкнув організаційні справи цілости Союзу, як також говорив і про працю Округи та поодиноких відділів. За його словами, за 8 місяців вже придбано 1,290 нових членів, забезпечених на загальну суму 3,391,000 долярів. В минулому році, який був конвенційним, в тому самому часі придбано 1,293 членів забезпечених на суму 3,164,000 долярів, що становить 227,000 долярів менше ніж запезпечення цьогорічне. На думку доповідача, це є доказом того, що Союз має відданих секретарів-союзовців, які працюють систематично, а не чекають лише на конвенційну нагоду. Він також поінформував, що, не зважаючи на дальшу нестабільність економії та неспокій в українській громаді, цьогорічні втрати в членах є менші, ніж були у цей самий час в минулому році. В1982 році загальні втрати за вісім місяців виносили 1,256 членів, а цього року за цей час виносять 1,032, себто є менші на 224 члени. Доповідач згадав про стипендійний фонд УНСоюзу, з якого лише в біжучому році признано 50,000 долярів для 173-ох студентів,українських дітей. Цього року виплачено також понад 2,500 долярів як дарунок для градуантів шкіл українознавства. Говорячи про організаційну працю Округи, С.Гавриш висловив признання секретарці 267-го Відділу Ґльорії Толопці за придбання 10 нових членів. Він також згадав й інших секретарів, яким склав подяку за гарну працю. Відтак він поінформував присутніх про введення дуже низьких цін від 1-го жовтня ц.р. на забезпечення в клясах Т - 5 Т - 10 й Акцидентовому. На закінчення він апелював до всіх присутніх використати низькі ціни згаданого забезпечення й допомогти Союзові під час осінньої кампанії придбати 1,000 нових членів.

Запрошена до слова колишня заступниця головного предсідника, а тепер почесний член Головного Уряду Марія Душник заявила, що на 32 відділи, приналежні до Округи 14 за 8 місяців не придбали ні одного члена. При тому вона апелювала до присутніх повести організаційну акцію так, щоб всі відділи до кінця року мали придбаних членів.

По доповідях був ряд запитань до доповідачів, також відбулася речева дискусія, під час якої дискутанти заторкнули загальні союзові справи, як також і ті, які нуртують в українській громаді. Участь у запитаннях і дискусії брали: мґр Михайло Шпонтак, Галя Кіляр, Йосип Лисогір, Роман Крупка, Іван Яремчук, Евстахія Мілянич і Микола Хоманчук. Вичерпні відповіді дискутанти одержали від головного предсідника д-ра Івана Флиса.

Закриваючи наради голова Округи апелював до всіх присутніх союзовців докласти всіх зусиль, щоб під час осінньої кампанії Округа могла виконати призначену квоту. Він також закликав звернути увагу на дуже низькі ціни, впроваджені від 1-го жовтня ц.р. у клясах Термінового й Екцидентового забезпечення, що повинно бути допомогою у приєднуванні нових членів.

На закінчення слід згадати, що наради були будуючими й проходили у дружній атмосфері.

Тома Ярослав Макар, син Марусі та Івана Макарів, новий член 200-го Відділу УНСоюзу в Озон Парку, Н.Й. Забезпечили свого першого внука союзовою грамотою дідо Михайло і бабуня Анна Макарі.

Наталка Анна Циганенко, нова членка 163-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, яку обдарували союзовою грамотою її батьки Яків і Марія Циганенки.

Вступайте в члени УНС

ТРЕТЯ НАЙБІЛЬША З ЧЕРГИ шкільна округа в Чикаго, Ілл.,не змогла полагодити вимог учителів, і в цьому місті від понеділка, 3-го жовтня ц.р., розпочався страйк учителів. Понад 435,000 учнів мусіли перервати навчання, яке вони розпочали після Дня Праці. Рада шкільництва не погодилась на вимагану профспілкою учителів підвишку, і обидві сторони розійшлись без визначення дати для нових переговорів.

Члени управи нового Відділу в Дойлставні відвідали Головну Канцелярію УНС

На фото (стоїть зліва) Володимир Сохан, головний секретар; сидять (зліва): Марійка Валько, голова Відділу; Уляна Дячук, головний касир; д-р Іван Флис, головний предсідник; Олеся Орлян, обласна організаторка; Анна Стефанік, секретарка Відділу, біля неї стоїть Христофер Юбінський, касир Відділу, й сидить Степан Гавриш, головний організатор.

Як уже інформовано на сторінках „Свободи", нова обласна організаторка Олеся Орлян 31-го липня заложила новий Відділ УНСоюзу в Дойлставні, Па., для якого патроном обрано св. Анну, а число надано 144.

Щоб члени Управи були більше обізнані з Українським Народним Союзом, а головно, щоби оглянули Українську Будівлю, в дні 17-го серпня вони відвідали Головну Канцелярію УН Союзу і при тій нагоді оглянули приміщення В-ва „Свобода".

В імені Екзекутивного Комітету УНС гостей привітав головний предсідник д-р І. Флис, при тому висловлюючи щиру подяку за це, що своєю працею вкладають нові цеголки в розбудову Українського Народного Союзу.

Новий академічний рік в УВАН у ЗСА

Новий академічний рік відкрився в Українській Вільній Академії Наук у ЗСА 18-го вересня 1983 року науковою конференцією, на якій професор Ратґерського університету, літературознавець Іван Фізер прочитав доповідь „Психо-лінґвістичний модель літератури Олександра Потебні".

Відкриваючи конференцію, президент Академії проф. Юрій Шевельов сказав, що сьогодні Українська Вільна Академія Наук розпочинає новий академічний рік, маючи за собою уже понад тридцять три роки діяльности в Америці. Але її традиції давніші. Нині вона виконує те, чого не може робити Академія Наук у Києві від часу її підпорядкування Москві. . . . .

Всеукраїнська Академія Наук була заснована 1918 року, спираючися на традиції праці кількох поколінь українських учених. Вона постала на базі Українського Наукового Товариства в Києві, заснованого 1906 року. Перед тим українці не мали права творити в Росії своїх наукових установ. Вони гуртувалися коло журналу „Киевская старина" який почав виходити 1882 року. Фактично це був орган Київської громади. „Отже, —сказав проф. Юрій Шевельов,— наші традиції сягають 1861 року, коли утворилась громада".

Ми відкрили черговий академічний рік доповіддю Івана Фізера, присвяченою Олександрові Потебні, одному з найбільших українських учених усіх часів. Через два роки ми будемо відзначати 150-ліття з дня його народження. Віримо, що ця перша конференція була початком святкувань. . . .

У своїй доповіді професор Фізер спершу подав загальну інформацію про великого вченого, мовознавця, фолкльориста і теоретика літератури Олександра Опанасовича Потебню, який творив у другій половині XIX століття, а працями його сьогодні цікавляться і українські і західні літературознавці та мовознавці. Хоч Потебня відомий як антимарксист, його іменем у Києві названий Інститут мовознавства Академії Наук Української ССР.

О. Потебня народився в 1835 році в небагатій дворянській родині на Роменщині. Більшість життя прожив у Харкові. Закінчив історико-філологічний факультет Харківського університету. Дружив із українськими діячами, записував фолклор

(Закінчення на стор. 6)

Відбувся VIII Семінар хорових диригентів

В Едмонтоні дуже успішно відбувся VIII Семінар хорових диригентів від 16-го до 28 серпня ц.р. в приміщенні Українського Інституту св. Івана. Це п'ятий з черги семінар, організований Українським Музичним Товариством Алберти (перших три були організовані ПР-КУК Онтаріо).

Велике зацікавлення цими семінарами молодих і більш досвідчених старших диригентів спонукує музичне товариство кожного року продовжувати організовувати ці семінари з року в рік. Важливість цих семінарів важко переоцінити, хоч би вже тому, що велика кількість курсантів з року в рік повертається на кожнорічний семінар, щоб доповнити своє знання диригентсько-хорового мистецтва, як і збагатити свій репертуар новими хоровими творами.

Коли переглянемо і перелічимо твори репертуару за останніх вісім років, то начислимо близько 100 нових високомистецьких хорових творів наших клясиків і сучасних композиторів. Твори, які дуже часто лежать на полицях не відкриті і незаймені, тут на наших семінарах виходять на світло, обговорені і проаналізовані ці перлини нашої хорової культури семінаристами під вмілими інструкціями наших викладачів—ці твори доходять тоді до загальної публіки, а пропаґаторами цього є якраз семінаристи-диригенти, які вчащають на наші семінари.

Останніми роками помітно позитивне явище, а саме: великий наплив молодих диригентів, чи кандидат диригенського мистецтва, котрі, маючи солідну музичну освіту, поважно цікавляться українським хоровим мистецтвом. Треба подивляти цих молодих людей, з якою великою наполегливістю і ентузіязмом ставляться вони до всіх лекцій семінара і до хорового мистецтва в загальному.

Для нас, едмонтонців, є ще одна велика користь з цих семінарів. Концерти-Вечори диригентів увійшли вже в традицію і постійну програму нашого едмонтонського культурного життя, ці концерти дають змогу почути нові твори, як теж подивляти різну інтерпретацію твору кожним семінаристом.

Кожного року приїжджають на семір приблизно 25 учасників із різних міст Канади і ЗСА. Цього року вперше прибули на семінар двоє учасників з Сіднею, Австралія, які приїхали на семінар, а при цій нагоді також відвідують наші поселення і запізнаються з життям українців на нашому континенті.

Треба підкреслити, що цих двох семінаристів з Австралії спонзорували українські організації і церкви в Австралії, які належно розуміють важливість хорового мистецтва в розвитку української культури поза межами України. При цій нагоді Українське Музичне Товариство Алберти звертається і до наших організацій і парохій на північно-американському континенті, щоб у майбутньому вислали своїх диригентів чи молодих майбутніх діячів хорового мистецтва на ці семінарі і цим фінасово допомогли молодим, зацікавленим українською культурою, набрати відповідного знання для їхньої дальшої праці в музично-хоровій культурі наших громад.

Цього року у семінарі брали участь 23 учасники: Єлисавета Андерсон (Едмонтон). Орися Бурак (Ст. Катиринс, Онтаріо), Деніс Велещук (Едмонтон, Алберта), Роман Гурко (Торонто, Онтаріо), Петро Борис (Торонто, Онтаріо), Марійка Дума (Сідней, Австралія), Петро Деряжний (Сідней, Австралія), Данило Біленький (Едмонтон, Алберта), Павло Гнений (Саскатун, Саскачеван), Мирослава Загарія (Едмонтон, Алберта), Марія Дитиняк (Едмонтон, Алберта), Юрій Кулій (Вашінгтон, ЗСА), Людвик Маріянич (Едмонтон, Алберта), Ігор Махлай (Клівленд, ЗСА), Тарас Махлай (Клівленд, ЗСА), Ганя Жінчишин (Сван Ривер, Манітоба), Павло Онищук (Воррен, ЗСА), Андрій Стасів (Дітройт, ЗСА), Наталка Павловська (Ню Джерзі, ЗСА), Тарас Павловський (Ню Джерзі, ЗСА), Олеся Талпаш (Едмонтон, Алберта), Ірина Тхорик (Едмонтон, Алберта), Леся Шарабун(Едмонтон, Алберта).

На головного викладача й організатора програми навчання запрошено маестра Володимира Колесника з Торонто. Йому до помочі були: Зеновій Лавришин з Торонто і Марія Дитиняк й Ірина Тхорик з Едмонтону. Акомпаньяторкою семінара була Ірина Тарнавська з Едмонтону.

Програма навчання включала цього року такі предмети: художнє опрацьовування музично-хорового твору; керування церковним хором (музично-драматурґічний розвиток літурґії, стиль—інтерпретація, аналіз літурґійних партитур, підготовка нотного матеріялу для церковного хору); хорознавство; українська хорова музика (народна, клясична, церковна, хорова, спадщина): сольфеджо та теорія музики; хоровий довідник; диригування (техніка диригування: індивідуальні і групові заняття, особистість-диригент, диригентський аналіз хорових партитур); семінарський хор (вивчення та засвоєння програми хору, диригентська практика з хором, робота над художніми засобами виховання).

Всі семінаристи мали нагоду працювати практично з семінарним хором, що складався з семінаристів і членів едмонтонських хорів „Дніпро", „Верховина" і церковного хору церкви св. Василія. Цим хористам належиться подяка і признання, що не пошкодували труду і часу та кожного дня приходили на співанки хору і цим багато причинилися до успіху семінара.

Кожного року семінаристи мають нагоду запізнатися і працювати над 10-12 новими творами української хорової спадщини. Цього року семінаристи вивчили такі твори: „Покаянія" А. Веделя, „Да Воскреснет Бог", концерт XXXIУ Д. Бортнянського, „Молитва" з І-ої дії опери „Роксоляна" Д. Січинського, „Хор неві-

(Закінчення на ст. 6)

СЕНАТОР ВІЛЛІЯМ Проксмаєр, демократ з Вісконсину, запропонував, щоб Конґрес застановився над новим законопроєктом, який реґулював би справу урядових, дотепер неконтрольованих поїздок членів Уряду і обидвох палат Конґресу. Пропозицію Проксмаєра підтримав сенатор Чарлз Персі, республіканець з Ілліной, голова сенатської комісії закордонних зв'язків. Обидва вважають, що урядові дуже часто групові поїздки членів Уряду, Сенату і Палати Репрезентантів пожирають велику частину бюджету, а в останніх роках вони значно збільшились. На підставі законопроєкту і розпрацьованого пляну подорожей, які повинні бути затверджені відповідальними керівниками в Уряді і Конґресі, можна буде скоріше контролювати, а головно обмежити астрономічні витрати.

СЕНАТОР ДЖЕССІ ГЕЛМС, республіканець з Північної Каролайни, буде активно супротивлятися, якщо на порядок денний сенатських нарад прийде справа встановлення ще одного державного свята на честь Мартіна Лютера Кінґа. „Я свідомий того, — заявив Гелмс кореспондентам, — що після того на мене посиплються інсинуації і образи, але я вважаю, що я діяв би проти свого власного переконання і переконання багатьох моїх прихильників, які віддали за мене свій голос". Існує можливість, що обидві палати Конґресу погодяться на відзначення М. Кінґа у якусь неділю і не будуть встановляти окремого дня для цієї нагоди.

АДМІНІСТРАЦІЯ президента Роналда Реґена розпрацьовує тепер і передасть до Конґресу новий антитерористичний законопроєкт. Не зважаючи на запевнення речників Адміністрації, що законопроєкт не має на увазі міжнародних Олімпійських ігрищ у Лос Анджелесі, які розпочнуться там у липні 1984 року, коментатори і спостерігачі висловили думку, що такий законопроєкт, який, очевидно, стане законом після підписання його Президентом, значно допоможе організаторам Олімпіяди і поліційним речникам, завданням яких буде допильновувати, щоб ці ігрища проходили спокійно і без жадних більших терористичних актів.

Новий...

(Закінчення зі стор. 5)

на Полтавщині та Охтирщині. Закінчивши університет, студіював у Німеччині. Після оборони докторської дисертації („Из записок по русской грамматике"), ще не мавши тридцяти років, став професором Харківського університету. Помер в 1891 році.

Важлива праця Потебні з філософії мови—„Мысль и язык"—з'явилась 1862 року. Пізніше вийшов ще ряд публікацій з мовознавства. Учений був найбільше зацікавлений взаємозв'язком мови, мислення і дійсности. Головні роботи Потебні з літературознавства були надруковані після його смерти. Він написав низку статтей на теми фолкльору, дав оригінальну інтерпретацію „Слова о полку Ігоревім".

Проф. Фізер говорив про те, чому праці Потебні нині набувають особливої ваги в науці: Потебня був перший у Росії, який поставив питання зв'язку історії мислення з мовою. Він пов'язував мову людини з її світоглядом. З погляду на мову, як на єдиний, властивий кожній людині і нації спосіб сприймати світ і мислити, випливав гострий протест Потебні проти денаціоналізації взагалі, і української зокрема, яка для нього була ідентична з душевним і духовним розкладом (про це він писав у праці „Язык і народность", виданій після смерти ученого).

Праці Потебні з теорії літератури, в яких він значно випередив своїх сучасників, нині актуальні на Заході, бо в сучасному науковому літературознавстві в центрі уваги вчених є теорія літератури, а не її історія.

При Харківському університеті на початку століття діяла філософсько-поетологічна школа, утворена учнями і послідовниками Потебні. Ставлення до Потебні в Совєтському Союзі змінювалося. У 1920-их роках на Україні до Потебні була велика увага. 1922-го року була створена комісія для видання творів Потебні українською мовою. З початком 1930-их років праці Потебні опинились у неласці.

Після смерти Сталіна почали вивчати наукову спадщину Потебні, відбувалися наукові конференції, присвячені його мовознавчим працям, була конференція про естетику Потебні. Сьогодні Потебню „реабілітували", але намагаються зробити з нього „вітчизняного вченого", провісника марксизму.

У другій частині доповіді проф. Фізер говорив про лінгвістичний модель літератури, що його висунув Потебня.

Свого часу він перший у Росії поставив на ґрунт точного фактологічного досвіду питання мислення у зв'язку з мовою і перший підкреслив аналогію між мовою і поетичною творчістю. Він ствердив, що мова не є універсальною, вона визначається племінними або етнічними умовами. Між мовними і естетичними (поетичними) актами є структуральні подібності. Зрозуміти сутність поетичного твору не можна без чіткого розуміння сутности мови і мовлення.

За теорією Потебні, слово є носій не тільки його значення, але й попереднього досвіду людини і нації, через філтр якого проходить усяке нове пізнання. Звідси слово нормально має три аспекти: зовнішню форму (тобто звукову), внутрішню форму (тобто етимологічне значення) та актуальне значення—зміст. Останній обмежений колективними або племінними (етнічними) умовами.

Цю теорію Потебня застосовував при аналізі творів літератури. Основна функція поетичного твору пізнавальна. Через творення і сприймання поетичного твору ми творимо, перетворюємо і пізнаємо уже створену дійсність. Отже, дійсність людини не є готове, об'єктивно існуюче явище, а наслідок постійного творчого ставлення до світу. Процес творення дійсности відбувається через мову, а також через творення і сприймання поетичного твору.

Л. Дражевська

Відкрився...

(Закінчення зі стор. 1)

„Україна між двома тисячоліттями". Доповідач проаналізує досягнення та проблеми України на протязі останніх 1000 років та перспективи на майбутнє. Після доповіді відбудеться прийняття з нагоди 35-ліття заснування Українського Інституту Америки.

• 21-го жовтня — перша програма новаторської серії, метою якої є сприяти кращому взаємозрозумінні між різними етнічними групами Америки. В серії, що називатиметься „Культурний обмін: етнічність в ЗСА", візьмуть участь провідні представники окремих етнічних груп з виступами про культурні традиції власних громад.

• 22-го жовтня — формальна вечеря та забава українських професіоналістів.

• 30-го жовтня — УІА та Українська Студентська Громада Ню Йорку спільно проведуть симпозіюм на тему штучного голоду в Україні в 1932-33 роках.

У наступних тижнях відбудуться програми з нагоди Тижня Слов'янської Спадщини, включно з Українським днем, музичний вечір молодих талантів, виставка мистецьких творів Володимира Макаренка, симпозіюм журналістів на тему „Як українці та Україна представлені в американській пресі, радіо та телевізії", оперна студія, концерти камерної музики, концерти творів українських композиторів, п'єса про голод 1932-33 років, вечори в честь таких провідних українських громадян, як письменник, сатирик і гуморист Іван Керницький (Ікер) та Іванна Прийма, відома співачка й піяністка, колишній концертмайстер Львівського Оперного Театру.

11-го грудня відбудеться симпозіюм про сучасний стан прав людини на Україні та як ширше включити громадськість в акцію оборони цих прав. У панелі візьмуть участь службовці американських державних установ, колишні українські дисиденти, які тепер живуть в Америці, і громадські діячі, що займаються обороною прав людини в Україні.

Осіння програма УІА — найрізноманітніша й найбагатша від часу утворення Українськго Інституту Америки 35 років тому. Український Інститут — це неприбуткова, громадська організація, завданням якої є розвивати та провадити діяльність спрямовану на ознайомлення загальної громадськости з історією, культурою та мистецтвом українського народу.

Щоб отримати детальніші інформації про цьогорічний осінній сезон УІА, слід писати або телефонувати до: Ukrainian Institute of America, 2 East 79th St., New York, N. Y. 10021, тел.: (212) 288-8660. Хто бажає може отримати друкований календар всіх програм цього сезону.

Важливе...

(Закінчення зі стор. 2)

загально не читацької публіки, — це пропаґанді бібліотеки і пропаґанді книжки. Після цього вміщені в книзі таблиці клясифікації, які побудовані на основі відомої та популярної клясифікації системи Дюї, що її вживають майже всі менші (і навіть деякі університетські з шестимільйоновим книжковим фондом), зокрема публічні бібліотеки північно-американського континенту. Ця клясифікація, як теж таблиці авторських знаків і транслітерації пристосовані в посібнику включно для потреб української бібліотеки, яка вміщатиме передусім матеріяли в українській мові та видання в чужих мовах, зв'язані з українською проблемою. Методичні вказівки та приклади до вищезгаданих таблиць подані в наступному детально розробленому розділі.

Одним з трудних в опрацюванні посібника розділі є „Абетковий покажчик предметних рубрик та предметний покажчик до таблиць клясифікації", який за вмілим укладом сповнює подвійну ролю, на що вказує його назва. Взагалі проблема предметних покажчиків, пристосованих до українських колекцій, не легка до розв'язання і була не раз темою різних дискусій серед українських бібліотекарів. Тому може в сьогоднішньому часі і маємо серед зорганізованих українських бібліотек різні покажчики цього характеру. Посібник тут вводить свого роду стандарт, який повинен зобов'язувати всі українські книгозбірні. Автор окремо подає різні до деталів опрацьовані приклади потрібних каталожних карток і службової картотеки, які у свою чергу слід приймати, як стандартові в українській бібліотеці. Два наступні розділи книжки вміщують необхідні для праці в українській книгозбірні на цьому континенті українсько-англійський та англійсько-український словник бібліотечних термінів і нарешті в останньому розділі книги подано спис скорочень слів, що їх вживається в бібліографічному описі.

Посібник побудований в такий спосіб, що подає крок за кроком потрібні вказівки, так наче веде за руку організаторів і працівників і показує їм ясну дорогу в „лябіринт" праці модерної бібліотеки. Це неначе школа бібліотекарства в мініятюрі. Звичайно, в цій дійсно великого маштабу кропіткій праці трапились тут і там незначні недотягнення, чи переочення, чого авторка вповні свідома, підкреслюючи це у „Вступі" до посібника. Виходячи назустріч її закликові, ми подаємо їй свої завваги, чи поради до окремих з них. Одначе ніяк не можна погодитись з висловом авторки, зумовленим лише її скромністю, про те, що мовляв це „перший недосконалий варіянт посібника"; ми можемо тільки відповісти втертою фразою, що „нічого немає досконалого під сонцем". При цьому бажаємо висловити одну засадничу заввагу — це те, що при незначній зміні деяких тверджень (як, наприклад, замість „Бібліотека не комплетує" — „Бібліотека також комплетує", стор. 12), посібник має всі дані на те, щоб служити не лише праці в українських громадських бібліотеках, але всіх українських бібліотек, включно з книгозбірнями українських музеїв, манастирів, духовних семінарій та наукових інституцій, чи товариств у діяспорі. Працю Марти Тарнавської не лише рекомендуємо для праці в українській бібліотеці, але й уважаємо, що вона заслуговує на окрему нагороду наших фундацій.

Розпочався...

(Закінчення зі стор. 1)

вони подобають радше на семінари, бо зацікавлені студенти ведуть широкі дискусії із своїм викладачем.

Тепер залишається однак важливе і велике питання — чи зуміють ентузіясти цього курсу, студенти, зібрати потрібну суму гроша на продовження навчання. Як інформує М. Івашків, на один семестр потрібно 6,000 долярів, тому, що адміністрація університету, не зважаючи на первісну обіцянку, тепер не хоче допомогти своїми фондами, як це було раніше в звичаї (т.зв. „мечінг фанд"). Український Студентський Клюб зібрав досі 8,000 долярів, з того меншу частину своїми імпрезами та заходами, а більшу частину збіркою серед громадянства Ню Йорку. Студенти невимовно вдячні усім жертводавцям, що допомогли їм в осягненні цієї суми, але в найближчому майбутньому потребують дуже активної дальшої фінансової підтримки. Усі датки можна складати на окреме конто „Самопомочі" в Ню Йорку, число 9705, з допомогою Barnard-Columbia Ukrainian Studies Fund.

Український Студентський Клюб плянує знову ряд імпрез для придбання фондів, а серед них найближчою є велика забава в листопаді. Все це однак не вистарчить, щоб продовжити ці важливі студії.

Слід відмітити, що курс не є обмежений лише для студентів цих двох споріднених навчальних шкіл, але можуть на нього вписуватися також усі інші студенти з високих шкіл Ню Йорку та отримувати за це відповідні кредити.

Слухаючи усіх цих пояснень молодої студентської активістки, слід пригадати, що університет Колюмбія був першою високою школою в ЗСА, де за ініціятивою проф. Клеренса Меннінґа в тридцятих роках постав курс української мови, на якому було шість студентів, для яких УНСоюз давав відповідні грошові стипендії.

Сьогодні з імпозантним числом 30 було б непростимим гріхом не продовжувати в майбутньому такого українознавчого курсу на цьому престижевому університеті. Хочеться вірити, що заклик студентів та їхніх провідників, що їх речником є М. Івашків, знайде широкий відгук серед читачів і серед української громади не лише міста Ню Йорку, але й околиць.

ПЕРШИЙ ПОВАКАЦІЙНИЙ ВЕЧІР У ЛМЛКЮБІ

Ню Йорк, Н. Й. — З Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що у п'ятницю, 7-го жовтня ц.р., в год. 7:30 вечора, тут при 136 Друга авеню, доповідатиме Михайло Кучер на тему: „Хортиця — колиска Запорізької Січі". У музичному інтермеццо беруть участь: Марта Кульчицька-Андріюк, член американського ансамблю в Ню Йорку, та Марта Кузьма-Канінґем — музичний супровід.

Ми гідно і достойно...

(Закінчення зі стор. 2)

нашу „міцну будівлю" пам'яти. Початок зроблено. Без великого галасу, без політиканства, без запевнювання, що тільки „ми потрапимо", і „ніхто, крім нас, нічого не зуміє вчинити", — українська громада на поселеннях, особливо її свободолюбна частина, довела собі й іншим, що значить гарне, масове, велике діло. Тепер слід продовжувати наші зусилля — кувати залізо, поки воно гаряче, — з великою вірою в серці, що „громада — великий чоловік" і що нема такого завдання для нас як громади, з яким ми не могли б упоратися, якщо є для цього бажання усіх нас.

Меморіяльний Тиждень, Меморіяльна маніфестація і Меморіяльний концерт, як і пресова конференція та дві виставки — в Сенаті й Палаті Репрезентантів у Вашінґтоні, є тією відбивною, від якої ми тепер ітимемо у нашій громадській праці для загального добра. Перед нами — велике завдання, як сказав один із промовців на трибуні біля пам'ятника Вашінґтонові цієї вікопомної неділі, ми не чекатимемо п'ять чи десять років на те, щоб згадати самим і пригадати іншим про 1932-33 роки, а щороку згадуватимемо понад сім мільйонів замучених штучним голодом українців, вчитимемося історії й попереджуватимемо світ про те велике й страшне лихо, що може чекати і його, якщо вільний світ не назве винуватця людських бід цього століття його власним іменем — злом, великим російсько-комуністичним злом, яке розп'яло Україну і ту саму долю готує решті світу.

Якщо нам справді пощастить власним українським досвідом перестерегти світ про грядучу катастрофу і для нього, якщо він не буде досить чуйний на небезпеку, — то це буде нашим немаловажним вкладом у поліпшення свободолюбного світу. А наш досвід наказує нам продовжувати оцю роботу, яку розпочато з особливою успішністю в цих Меморіяльних днях у столиці Америки.

Відбувся...

(Закінчення зі стор. 5)

льників" із II-ої дії опери „Роксоляна" Д. Січинського, „Ой, гордопишний пан господарю" М. Леонтовича, „Ой, темная та невидная ніченька" М. Леонтовича, „Ой, на горі пшениченька" О. Кошиця, „Ой, ходив чумак" С. Людкевича, „Їхав стрілець" С. Людкевича, „І будуть люди на землі" А. Штогаренка, „Пролісок" Г. Майбороди, „Пісня під сопілку" І. Шамо.

Крім цих творів, курсанти мали нагоду доповнити свій хоровий репертуар різними хоровими творами, про які була мова під час предметів української хорової музики та української церковної музики. Всі семінаристи відвідували Богослуження в церкві св. Василія, де співав хор під диригентурою Єлисавети Андерсон.

В неділю, 28-го серпня, в залі УНО відбувся Вечір диригентів, концерт, на якому семінаристи диригували вищезгадані твори. Публіка повністю заповнила залю, щедро нагороджувала виконавців оплесками і з великим зацікавленням і захопленням вислуховувала виконання різних нових творів.

До фінансового успіху семінара причинилися уряд Алберти, Фундація ім. Тараса Шевченка, організація УНО—філія Едмонтон, Товариство Взаємної Помочі, за що Українське музичне Товариство Алберти складає їм велику подяку.

Велике зацікавлення семінаристів семінарем спонукало Музичне Товариство почати підготовку організування семінарів на наступний рік, який відбудеться у приміщенні Інституту св. Івана, в часі від 11-го серпня до 26-го серпня 1984 року. За докладними інформаціями слід звертатися на таку адресу: Ukrainian Music Society of Alberta, 9530-109 Ave, Edmonton, Alta., T5H - 1C7, Canada.

Марія Дитиняк